

Obxecto de obxecto (por Xavier Bobés)

Os obxectos teñen per se un significado. Creámoslos buscando un sentido á súa existencia, unha utilidade máis ou menos válida, máis ou menos útil / inútil. Neles proxectamos un desexo, un obxectivo. Unha vez realizado devandito obxectivo, o obxecto entra en escena: o día a día, a realidade máis tanxible. Ten unha forma, un peso, unha #fisonomía que non só non desaparece, senón que se altera segundo a súa utilidade. O obxecto vai esbozando con calma un retrato do individuo, o cal pode ter infinitas variacións e estilos: dependendo do suxeito, dependendo do obxecto. Podemos observar neles a historia dun home, dunha civilización, dunha época.

Unha vez empezou a crearse este esbozo de matices do ser humano, o obxecto adquire unha especie de memoria simbólica: xa non é un obxecto máis en serie, senón que se converte no "obxecto de". A través del, o manipulador expresa todo aquilo que conforma o seu carácter, a súa personalidade. E faio, na maioría dos casos, inconscientemente. Tanto se o xesto que acompaña o obxecto é espontáneo coma se non, este, rebela unha opción, unha dirección. Entón entra en xogo o observador, ou o que é o mesmo, o espectador.

A mirada afronta o reto da descodificación da linguaxe dos obxectos a través da práctica da observación: no detalle, na singularidade de cada instante, naquilo que o fai indispensable. Inconscientemente creamos partituras de obxectos, ligadas a unha musicalidade concreta e onde interveñen dous principios clásicos de composición: o ritmo e a intensidade. O instrumento que nos acompaña é todo aquilo que temos entre mans. O estudo dos estilos de manipulación dos obxectos e tamén dos individuos, tece un patrón colectivo no que o retrato individual, aos poucos vaise convertendo en paisaxe, multitude de retratos.

A expresividade dos obxectos, dáse grazas ao principio de acción: no movemento dos obxectos, pero abrigo na pausa. É no movemento cando o feito acontece, e é na pausa, cando a acción crea a comunión entre o suxeito e o obxecto. O xesto "en pausa", é a síntese da composición do movemento en e co obxecto.

Esta é a quimera do manipulador de obxectos: atopar este instante que perpetúa o obxecto, o instante en que aguantaríamos a respiración, onde o obxecto convértese nun vehículo que expresa aquilo que é por el mesmo e para quen o está utilizando. É a transgresión do obxecto, a súa revelación. E é a partir deste intre, que este se manifesta. O obxecto informa ao suxeito sobre a súa condición, o seu estado.

O obxecto convértese en metáfora, en representación. Condicionado pola nosa mirada, a partir dunha composición simbólica de códigos de manipulación e mediante a

Organiza

imaxinación, paramos o tempo para comprendelo, tentando profundar no significado deste instante, no que o ser humano se enfrenta ao abismo, ao baleiro: o día a día. O tempo non se para, atópase en estado de latencia, nun camiño que se fragmenta para presentarnos todo aquilo que nos rodea desde un estado de alerta.

Fixamos a mirada nun acto banal, pero intimamente revelador, pola súa actitude reiterativa, pola súa tendencia á acumulación, pola influencia que ten no noso cotián e en todo aquilo que provocamos ao noso ao redor.

Xavi Bobés / cía. Playground

Organiza